

גליון 574
שנה י"ב תשפ"ג

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל



דודו למשפחה קייטין על האישור לפרסום במבוא

סיפורי חז"ל

מעשה בחסיד אחד שהיה עושה צדקות הרבה, פרנס את העניים, והיה מבזבז את הונו בצדקות עד אשר ירד מנכסיו ולא נשאר לו כלום. הגיעה שנת בצורת ולא היה לו במה לפרנס את בניו, יום אחד אמרה לו אשתו, במה נפרנס היום את התינוקות הללו? אמר לה, בתי השיגוני עוונותי ואין כידי כלום, לקחה כיפה שעל ראשה ומכרה, בתמורתה קנתה ליטרא אחת קמח, לשה אותה, עשתה ממנה עוגה אחת, הכניסה אותה לתנור ואפתה אותה והביאה לבעלה, אמר לה, קראו לתינוקות הרעבים מבית הספר ויאכלו, הלכה האשה לבית הספר לקרוא לתינוקות, והנה עני אחד בא, עמד על פתח ואמר לבעלה, רבי פרנסני, יש לי תינוקות רעבים בביתי ואין לי כח לפרנסם. מיד נטל אותו חסיד את העוגה ונתנה לעני, משנשאר בלא כלום, התבייש האיש מאשתו, הלך לו לבית הכנסת וישב שם עד שנרדם. והנה אליהו זכור לטוב נוגע בו, מעיר אותו משנתו ואומר לו, אדם חסיד טול ריוח העוגה והשאר לך הקרן קיימת לעולם הבא. פקח עיניו אותו חסיד, והנה ראה מראשותיו אלף דינרי זהב, נטלם ובא לביתו שמח וטוב לב, שילם לו הקדוש ברוך הוא גמולו בעולם הזה ולעולם הבא, לקיים מה שנאמר כי פועל אדם ישלם לו וכאורח איש ימצאנו, פועל אדם ישלם לו בעולם הזה, וכאורח איש ימצאנו לעולם הבא.

(מנורת המאור)

פרשת השבוע

בעלה, אך הגאון סירב, בטענה שאולי אין הסעודה מספקת לבעליה. האשה הוסיפה להפציר בו, וגם בעלה הצטרף והוסיף, אל יחשוש כבודו, אשתי אוספת בבית הריחיים את שארית הקמח, ומוזה אנו אוכלים ברוך השם לשובע, ואפילו עניים מתפרנסים על שולחנו, לאחר הפצרות מרובות הסכים הגאון. לפני שבת פנה אליו הזקן והזמין אותו גם לשבת, בשבת ביתי ערוך כמנהג בעלי בתים נכבדים הסביר הזקן, והוסיף לספר על מקורות כלכלתם. לקראת שבת אשתי עוסקת במריטת נוצות בבית המטבחיים, ובשכרה היא מקבלת רגליהם וראשיהם של העופות, ומהם היא מכינה מטעמים לשבת, ומשארית הקמח אופה חלות. הגר"א שוב לא היה יכול לסרב, ובסעודו שם בשבת, נוכח לדעת שאורחים חשובים סועדים ונהנים שם, ועל כולם מנצח הזקן שפניו קורנים ושכינה שרויה עליו. בכל פעם הגר"א היה מספר זאת, היה מוסיף בענוות רוחו, שמאז הוא נושא נפשו למידת ההסתפקות של זוג זה, ועדיין לא הגיע אליה.

ולא תונו איש את עמיתו ויראת מאלהיך (כ"ה י"ז)
מסופר על הרה"ק רבי שמחה בונם מפ שיסחא זיע"א, שפעם שאל את אנשי שלומו: חסיד מהו? וענה: חסיד הוא לפי הרמב"ם, מי שעושה ונוהג בכל, לפני משורת הדין. ומה שנאמר "ולא תונו איש את עמיתו", החסיד אפילו את עצמו הוא אינו מרמה.

ואכלתם לחמכם לשובע (כ"ו - ה')
אוכל קמעא והוא מתברך במעיו (רש"י).
מסופר על הגר"א הקדוש זיע"א, שבשנות גלותו הגיע לעיירה קטנה בפולין, וכדרכו פנה לבית המדרש ולמד שם עד אור הבקר, לאחר התפילה הבחין הגאון בזקן עיוור מוכתר בטלית ותפילין, הלומד ומשנן בעל פה בקדושה וטהרה. כאשר עזבו כל המתפללים את בית הכנסת, נכנסה אשתו של הזקן והגישה לו את ארוחת הבקר. העיר לה הזקן בוודאי נמצא כאן אברך קדוש, שמעתיו לומד במתיקות כל הלילה, גשי נא אליו ותבקשי ממנו שיסעד עמי. עשתה האשה כעצת

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 8:07 ת"א: 8:10 ר"ת: 8:42

פרשת בהר-בחקותי

זמני כניסת השבת
ירושלים: 6:52 ת"א: 7:07

חובה תמיד לומר בעזרת השם יתברך

אצל הרד"ק רבי שניאור זלמן "בעל התניא" זיע"א היה חסיד בשם ר' יחזקאל, חסיד זה היה בעל הבית בעמיו ואמיד בזכות כמה עסקים קטנים שעשה עם פריץ המחוז באיזור מגוריו. הוא קיבל את זכות החכירה של בית המרוח, אסמי התבואה ותחנת הקמח המקומית. בין לבין גם שלח ידו בעסקים שונים מן הצד שהכניסו לכיסו עוד כמה רובלים. מדי פעם היה ר' יחזקאל נוסע לליאונא, אל מקום משכנו של בעל התניא, שומע מאמרי חסידות, נכנס ליחידות, מתחזק ומתעצם באמונתו, וחוזר לביתו.

יום אחד ניגש אליו הפריץ, הניח יד כבדה על כתפו, מעשה ידידות ואמר: "הן ידידים וותיקים אנחנו. יודע אתה שמוה שנים רבות אני נוטה לך חסד, ומחכיר לך את רכושי". ר' יחזקאל החסיד נענע בראשו. הוא הבין כי אין אלו אלא דברי הקדמה לקראת ההמשך, ולבו החסיר פעימה. המשך דבריו של הפריץ אכן לא איחרו להגיע: "זקוק אני להלוואה דחופה", הוסיף, "ומוכן אני להחזירו לך בריבית של 15 אחוז". הביט ר' יחזקאל בפריץ, מנענע בראשו לאות הבנה. הוא חש כי הפריץ לא מותיר בידו ברירה, ורק ציפה בלב הולם לשמוע את גובה סכום ההלוואה הנדרשת. הפריץ חכך בדעתו, ואז פלט במהירות: "זקוק אני לחמישים אלף רובל טבין ותקילין, למשך שנה." לבו של החסיד קפא באימה. מעולם לא החזיק בידו סכום דמיוני שכזה, ר' יחזקאל חיך במבוכה: "מאיפה אוכל להשיג סכום עתק שכזה?" שאל, "מעולם לא ראיתי הן עתק שכזה". "אה", חבט הפריץ על כתפו בידידות מעושה, "הן יש לך חברים יהודים, והם יוכלו להלוות לך בקלות סכום שכזה. הרי עשירים אתם היהודים". הפריץ רכן לעבר אוזנו והמתיק סוד: "אגלה לך את סודי. אני זקוק לכסף זה כדי לשלם לממשלת הצאר ירום הודו לקראת העלאה במעמדי. בקרוב צפוי אני להיות אחד הפקידים הבכירים בפטרבורג הבירה. במעמדי הזה אהיה בעל השפעה, ואוכל להטיב עמכם היהודים

כשראה ר' יחזקאל כי ברירה רבה לא נותרה בידו, מיהר לנסוע אל רבו, כדי לשמוע את דבריו ולקבל עצתו. להפתעתו השיב לו הרבי בחיוב, והורה לו לקחת הלוואות מפה ומשם, ולהלוות לפריץ את הסכום הנדרש. בעת ידע ר' יחזקאל כי הדברים נתונים בידיים בטוחות, ואם זכה לקבל את ברכתו של הרבי, הרי לבו יכול להיות שקט ורגוע. הוא מיהר לכמה נגידים שהכיר, חלקם עשו עמו עסקים, והלווה את הסכום הנדרש עבור הפריץ. זה האחרון חתם לו על שטר הלוואה, עם התחייבות להחזיר את סכום הכסף עד תום שנה, בתוספת 15 אחוזי ריבית, כפי המובטח.

אחד-עשר חודשים חלפו מאז ניתנה ההלוואה. ושלוחים של המלווים החלו להגיע לר' יחזקאל להזכירו כי בעוד שלושים יום עליו להחזיר את סכום ההלוואה. "אל דאגה", שלח להם ר' יחזקאל בחזרה, "אדאג לשלם לך את כל הסכום במועד שנקבע טבין ותקילין עד הפרטה האחרונה". ר' יחזקאל שעקב כל העת אחר הנעשה עם הפריץ, ידע כי זה מכבר העלוהו בדרגה, כפי שסיפר, וכיום הוא אחד הפקידים הבכירים בפטרבורג הבירה, בממלכתו של הצאר, ובעל השפעה על מליוני אזרחיה של רוסיה הגדולה. "איש כזה בוודאי לא יתקשה להחזיר את ההלוואה העצומה שנטל", הררה לעצמו ר' יחזקאל ברגיעת הנפש.

ימים אחדים לפני מועד הפרעון, יצא ר' יחזקאל לפטרבורג הבירה, שם התעתד לפגוש את מיועדו מלפנים ולקבל את כספו בחזרה. כשהגיע למקום הנכון, ביקש ממזכירתו לקבוע לו פגישה עם הפקיד, ומטר לה את שמו ומקום מגוריו. כעבור רגעים אחדים שבה אליו והורתה לו להמתין עד שיקרא אל חדרו של הפקיד. שעות ארוכות המתין ר' יחזקאל לפגישה. ובשלב מסוים הבחין בו יוצא מלשכתו ופוסע במהירות

בפרוודור. הוא רצה לקום ולגשת אליו, אך הפקיד פסע במהירות רבה, מבלי שים לב אליו. ר' יחזקאל תהה האם עשה עצמו כמי שאינו רואהו, או שמא נחפו לדרכו או טרוד היה בהרהוריו, עד שלא שם לבו אליו. שעה קלה לאחר מכן, ניגשו אליו לפתע שני חיילים גברתנים, חמורי סבר, ושאלוהו לשמו. כשהשיב להם, הורו לו לבוא עמם. בטרם הספיק לפצות את פיו כבלו הללו את ידיו ונטלוהו עמם אל מרתפי הבניין. מלבד בירור שמו, לא החליפו אף לא מילה, ולא טרחו להסביר לו על מה ומדוע נאסר. כשניסה לזעוק הצלה, קיבל מהלווה גסה על פניו, כך הבין עד מהרה כי קולו כקול קורא במדבר, ויפה לו השתיקה בעת הזאת.

למחרת, השכם בבוקר, פתחו שלושה חיילים את דלת תאו, ובכח הזורע הוטח לתוך העגלה השחורה. הוא נשא את ראשו מרצפת העגלה המזוהמת בבוז, וראה לחרדתו חבורת פושעים ורוצחים, אנשי דלא מעלי, אשר די היה בסבר פניהם המגושם כדי להטיל אימה. דלת העגלה הוגפה אחריה, כאשר מבחוץ עמדו ארבעה שומרים, בארבעת פינות העגלה, חמושים בחרבות וסכינים. העגלה יצאה לדרכה, לדרך לא נודעת, כאשר שני סוסים פוסעים לאיטם, מובילים אחריהם את חבורת הפושעים והחיילים. רק לאחר ימים ארוכים של נסיעה, נודע לר' יחזקאל, כמו לשאר הפושעים, כי העגלה עושה דרכה לסיביר, שם עתידים לשבצם במחנות לעבודת פרך. רק לאחר חמישה שבועות הגיעו סוף סוף לסיביר. כבר נדמה היה לו שיפה עבודת הפרך בסיביר מאשר טלטולי הדרך המרפטים את הגוף ומטלטלים את הנפש עד זיבולא בתרייתא.

סוף סוף עצרה העגלה, וכולם הצטוו לרדת בשורה עורפית. הקצין שניצב בפניהם בבגדי ההדורים, הקרין סמכות ויהירות. ניכר היה כי הנו בעל דרגה בכירה. הוא החל לקרוא בשמותם בזה אחר זה, ולאחר שווידא כי כולם נמצאים, אכן חתם על מסמך קבלת "הבעלות" על האסירים. האסירים הובלו על ידי החיילים אל משרדי הממשלה המקומיים, שם נקבע לכל אחד מקום עבודה ומקום לינה למשך שנות המאסר הבאות.

גם ר' יחזקאל עמד בשורה והמתין לתורו. יהודי צנום וחלש היה, ועל כן הגויים הפושעים דחקו אותו ממקומו, והקדימו אותו, בחשבם כי כל המקדים יזכה במקום טוב יותר. שעות ארוכות אפוא עמד מושפל ונדכא בהמתנה לתורו. כשזוה סוף סוף הגיע, הורו לו כי הפקידים סיימו את עבודתם להיום, ורק למחרת בבוקר יקבל סידור למקום עבודה ולינה. כל אותו לילה נותר ר' יחזקאל מחוץ לבניין, חשוף לרוח המקפיאה שצלפה בו בכמחטים, ממתין בקוצר רוח לאור ראשון של בוקר, כאשר השחר יעלה ויפציע.

עם שחר התאספו שוב כל האסירים כדי לקבל סופית מספר רשיון אסיר, ותעודה המעידה על מעמדו של האסיר - תמורתה יכולים היו לקבל מנת לחם ומרק דלוח חלף יום עבודה מפרך. הקצין הבכיר שהופיע בפניהם אמש, הופיע גם היום. נעליו מצוּחצחות, מדיו מגוהצים בדייקנות, שוב נעמדו הכל בשורה רוחבית, כאשר הקצין הכריז את שמותיהם. עם תום הקריאה, חכך בקולו רגע, כמו בורר את מילותיו, ואז בפרץ של הפתעה רבתי אמר לכולם כי הנם משוחררים ויכולים לשוב לביתם.

כשראה את הבעת אי-האמון שעל פני כולם, וכי איש מהם לא זו ממקומו מחשש למלכודת, סיפר כי אמש ארע מקרה מיוחד עם אשת הצאר, כאשר נסעה לטיול במרכבה המלכותית סמוך לנהר הניווה שבפטרבורג. לפתע החלו סוסי המלכות להשתולל ולדהור במהירות לעבר מי הניווה. רק בשניה האחרונה הצליח הרכב המלכותי לרסן את הסוסים המשתוללים, כאשר רגליהם הקדמיות כבר נוגעות במי הנהר. עוד שעות ארוכות חלפו עד ששבה רוחה של הצארית. היא ידעה כי חייה ניצלו בנס מופלא, ורק כפסע היה בינה לבין המוות.

משל ונמשל

על מה על האדם להתפלל

הבה נתבונן יפה בדבר ונראה כי כל עיקר כוונתנו בתפילה אינה אלא בשעה שאנו באים לענינים גשמיים, לעסקי מזונות פרנסה, כאן אנו שופכים דמעות ומכוונים לבנו לתפילה באמת ובתמים, ברם בתפילות על ענינים אחרים כגון תשובה בינה ודעת, אהבת תורה וכיוצא באלה דברים רוחניים כאן יש רק יחידי סגולה שבקשתם יוצאת מעומק דליבא בדמעות ובבכי.

משל לאותו איש צבא שוטה פעם אחת נודמן ובא קיסר המדינה לאחד ממחנות הצבא, עמדו החיילים מסודרים בשורה כנהוג, והקיסר עבר ביניהם והתבונן בהם ובעמידתם. אין צורך לומר שכולם השתדלו והתאמצו להיראות יפה כדי שימצא הן בעיני הקיסר, ואמנם הקיסר נהנה ממראיהם ואמר להם: כולכם מצאתם חן בעיני והפקתם ממני רצון, יאמר נא לי איפוא כל אחד מכם מה בקשתו ותיעש. קפץ ויצא חייל אחד שוטה ואמר לקיסר: אדוני המלך, בקשה לי אליך, מהי בקשתך? שאל המלך, בקשתי שתצווה לתת לי את מנת מזונותי דבר יום ביומו. ליגלגו עליו חבריו, שוטה שבעולם, כלום בשביל כך כדאי לך לבוא ולהטריח את הקיסר בבקשתך, הרי ממילא אם אתה עושה את עבודת הצבא באמונה, ניתנת לך מנת מזונותיך כסדרה ובזמנה, ואף לבושך וכל צרכיך האחרים ניתנים לך מקופת המדינה, כמו לכל שאר החיילים המשרתים בצבא המלך, הרי שטות היא לבקש מאת המלך בקשה כזאת בשעה שעלה רצון מלפניו לגמול עמך חסד מיוחד.

והנמשל: ממש כך נוהגים גם אנחנו, אין אנו מבינים כי כל עיקר בקשתנו צריכה להיות שנהיה יהודים טובים, כי אנו חייבים להתפלל ולבקש סיעתא דשמיא, שנוכל להיות חיילים נאמנים המשרתים אותו יתברך באהבה ובמסירות, ואז הרי נהיה ממילא זכאים לקבל את מזונותינו, מלבושינו וכל מחסורנו מקופת המדינה בתורת אנשי צבא של מלך מלכי המלכים הקב"ה.

(בשם הזה"ק ה"פפץ חיים" זיע"א)

היו אלו שעות של חסד, כאשר לבה התמלא ברגשות הכרת טובה, ובו במקום החליטה להשיב טובה לאנושות. היא הוציאה אפוא צו חנינה בהול לכל האסירים שהיו צריכים להיענש באותו יום – אם בעונש מוות, עבודת פרך או גלות. עוד הורה הצו המלכותי לשחרר את כולם לבתיהם באופן מידי. זו היתה הסיבה לשחרורם הפתאומי של קבוצת האסירים, שזה אך הגיעה לסיביר – אלא שבטרם שוחררו, נאמר להם כי שחרורם מותנה בכך שעליהם להיפגש עם הצארית באופן אישי, ולספר לה מה היה חטאם, על מה נאסרו ומה עונשם שנגזר עליהם.

כאשר הגיע תורו של ר' יחזקאל לגשת לפני המלכה, שאלה אותו לפשר חטאו. ר' יחזקאל משך בכתפו באי-ידיעה. הוא סיפר לה את כל המאורע עם הפריץ שעלה לגדולה, את סיפור ההלוואה על סכום העתק, ועל כך שהתחמק מלשלם את חובו. הוא הוסיף כי נדמה לו שהפקיד הבכיר חפץ להתפטר ממנו כדי שלא ידרוש ממנו את כספי ההלוואה, וזה כל "חטאו".

סבר של חומרה עלה על פניה של המלכה. "היש לך הוכחה לאמיתות דבריך?" שאלה בתקיפות. ר' יחזקאל שלף את שטר החוב עליו חתם הפריץ, והוסיף פרטים מדוייקים היכן ומתי היה מעמד החתימה. כעס רב מילא את לבה של המלכה. בו במקום שלחה לקרוא אחר הפקיד, ובינתיים הורתה לר' יחזקאל לצאת מן החדר, ולהמתין עד שייקרא פנימה. בחיל ובמורא התייצב הפקיד לפני המלכה, ללא שהיות וגינונים, הראתה לו הצארית את השטר, ושאלה אם הוא מזהה את החתימה. הדם אול מפניו והוא החוויר באחת. רק בניע ראש הצליח לאשר כי אכן זוהי חתימתו.

"רמאי ונקלה", סיננה מבין שפתיה בחמת זעם כבושה. בו במקום הורתה לו להביא את כל הכסף, כולל סך הריבית שהתחייב מראש. בליט-ברירה מיהר לביתו בליווי משמר מזויין של חיילים, ומיד כשהביא את הכסף, הודיעה לו על הדחה ממשרתו בתוספת אות קלון. ר' יחזקאל צווה להיכנס, ולעיניו הנדהמות של הפקיד הבכיר שלשלה הצארית את סך הכסף העצום לידי, כפי שהגיע לו.

ר' יחזקאל לא נסע לביתו, אלא הקדים ונסע לליאזנא. המאורעות הקשים שתקפו אותו לאחרונה – טרדו את מנוחתו כליל, והוא חפץ להשיח את מר לבו לפני הרבי. כשנכנס אל הקודש פנימה, לא יכול היה לפצות את פיו. רק הספיק לומר "למה הגיע לי ככה?" ומיד פרץ בבכי חסר מעצורים שטלטל את כל גופו. נשא אליו הצדיק עיניים רכות ומנחמות ואמר: "כאשר באו אליכם בעלי החוב והזכירו אתכם על דבר החוב, עניתם כי לא ידאגו, ובסוף השנה תשלמו לכולם את כספם. אך שכחתם כי ה' הוא מנהיג את העולם, והוא זן ומפרנס לכולם, והיה עליך לומר כי בעזרתו יתברך תחזיר את חובך". "משמים גלגלו את סדר העניינים, כדי שתדע כי אף פעם לא ייתכן שיעשה דבר בלי עזרתו יתברך ויתעלה. ועל כן חובה תמיד לומר 'אם ירצה ה' יתברך', ואזי הוא ישלח את עזרתו וישועתו".

צ'ין אדם לחברו

מסירת נפש לאהבת ישראל

הרה"ק רבי דוד משה מטשארטקוב זיע"א אמר בזה"ל: "הרה"ק רבי חיים מטשערנאוויץ בעל ה"באר מים חיים" זיע"א היה הכח בידו לעשות מבנו שסר מהדרך בעל תשובה גמור, והראיה כי אחרי הסתלקותו זצ"ל נעשה בנו צדיק גמור, ורק מגודל מסירת נפשו לאהבת ישראל הניחו כן, למען יוכל להמליץ לפני הקב"ה ראה כי אני בשר ודם ואוהב את בני ומקרבו בטרם הולך בדרך הישר, כן גם אתה תרחם על בניך כי בין כך ובין כך קרויים בני".

בקשת מחילה

מסופר על איש צדיק ותלמיד חכם גדול שהיה מתגורר בשכונת שערי חסד בירושלים, שבאחד הימים התאלמן מאשתו. זמן מה לאחר שחלפו ימי האבל, הגיע אליו שדכן שנשלח אליו על ידי אשה שהתגוררה בשכונה, שהיא רוצה להינשא לו. אותה אשה היתה קשת רוח עד מאד, ידועה בפי כל כמרבה בדיבור, והכל ברעש גדול. והנה למרבה הפלא הסכים אותו איש צדיק להצעה. באו אליו בני משפחתו לדבר על ליבו שיחזור בו מהסכמתו, שהרי מדובר באשה טרדנית והוא עלול לסבול ממנה קשות, והלא יש גם הצעות אחרות ולמה לו לקבל דוקא הצעה זו? כהנה וכהנה דיברו על ליבו ולא עלה בידם להניא אותו מהחלטתו. לאחר שהפצירו בו מאד להסביר להם את עמדתו, נענה ואמר כי שתים עשרה שנים קודם לכן היא באה לביתו, ודיברה עם אשתו המנוחה זמן רב וברעש גדול, דבר שהפריע לו בלימודו, ובתגובה גער בה, והיא נפגעה עד מאד. אמנם

לאחר מכן ביקש את סליחתה אבל היא סירבה למחול לו, עכשיו אמר, כמדומה לו שאם ישא אותה לאשה היא תמחול לו.

להימנע מהכעס

מסופר על ה"חווה" הקדוש מלובלין זיע"א, שפעם רצה לקום בהשכמה יותר משאר הימים, כי היה צריך לתקן איזה ענין גדול, ציוה לבני ביתו שיקדימו לו את ארוחת הערב בשעה מוקדמת, בני ביתו משום מה התעצלו ולא די שלא הקדימוה אלא הביאוה מאוחר מתמיד, ומכך נגרם שנשתבשה כל תוכניתו של ה"חווה". פנה ואמר מן הראוי היה שאכעס על בני ביתי, אבל חשבתי לעצמי, הרי כל כוונתי בקימה באשמורת הבוקר היתה לעשות רצון קוני, והנה גם עתה רצון קוני הוא שלא אכעס.

הכרת הטוב מתוך יסורים

מסופר על יהודי אחד שהסיע פעם במכוניתו את הרה"ק רבי משה פיינשטיין זיע"א לישיבה, בצאת ר' משה מן המכונית, טרק המסיע את דלת המכונית שלא בכוונה על אצבעותיו של ראש הישיבה, ר' משה קפץ את אצבעותיו הפגועות וחפנס בידו השניה, הוא נשך שפתיו מרוב כאבים וצעד לתוך בנין הישיבה מבלי להוציא הגה מפיו. תלמידים אשר היו נוכחים בשעת מעשה, שאלוהו לאחר מכן מדוע כה התאמץ להבליג? ענה הצדיק בשקט: האיש הצעיר היה כה אדיב בהסיעו אותי לישיבה, האם יכול אני לפגוע ברגשותיו בהראותי לו שמשוהו אינו כשורה.

תלולא דצדקיא

שבת קודש כ"ב אייר

הרה"ק רבי מרדכי שרגא פייביש מוהוסיאטיין ב"ר ישראל מרוזין (תרנ"ד)
הרה"ק רבי שלמה אליעזר אליפנדרי ב"ר יעקב (שו"ת הסבא קדישא - תקצ"א)
יום ראשון כ"ג אייר
הרה"ק רבי יהושע מדינוב ב"ר אריה לייב (תלמיד הקדושת לוי זיע"א - תקצ"ג)
יום שני כ"ד אייר
הרה"ק רבי יהושע העשיל צורף מקראקא (אבי המקובלים - ת"פ)
הרה"ק רבי יעקב מליסא ב"ר יעקב משה (חוות דעת - תקצ"ב)
הרה"ק רבי אליעזר צבי מקאמרנא ב"ר יצחק אייזיק יהודה יחיאל (תרנ"ח)
יום שלישי כ"ה אייר
הרה"ק רבי ישעי' מדינאוויץ (תלמיד המגיד ממעורייטש-תקנ"ד)
הרה"ק רבי חיים מקאסוב ב"ר מנחם מענדל (תרי"ד)
יום רביעי כ"ו אייר
רבינו סעדיה גאון ב"ר יוסף (ד"א תש"ב)
רבי משה חיים לוצאטו ב"ר יעקב חי (מסילת ישרים - תק"ז)
הרה"ק רבי שמואל אליה מוואלין ב"ר יחזקאל מקאזמיר (תרמ"ח)
הרה"ק רבי שלמה מווייהעל ב"ר מרדכי (תש"ה)
יום חמישי כ"ז אייר
הרה"ק רבי שלמה זלמן מקאפוסט ב"ר יהודה לייב (מגן אבות - תר"ס)
הרה"ק רבי אליעזר זאב מקרעטשניף הי"ד ב"ר מאיר (תש"ד)
יום שישי כ"ח אייר
שמואל הנביא בן אלקנה (ב"א תתפ"ב)
רבינו יצחק מקורבייל ב"ר יוסף (הסמ"ק - ה"א י"א)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

עצונה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבטובין שליט"א
מח"ס "גם אני אודך" יסודות יסודות על המעשים.

המפסיק ממשנתו (ג)

א) אין להפסיק מתורתו אלא אם יהיה איזה צורך גדול להשיב מפני הכבוד, או לאפרושי מאיסורא. (צוואה מחיים, להגר"ח פאלאג'י זצ"ל, סימן ב')

ב) אם גורם שאחרים יפסיקו וישמעו לקול הסיפור, וישיבו לו, עונשו כפול ומכופל, ונשא הצעיר עליו את כל עונותם. (לשון הדיח"א בפירושו ברית עולם על ספר חסידים, אות תתקמ"ד)

ג) הלומד תורה והביאו לו שם של חולה שיתפלל עבורו, מותר לומר שהתורה שלומד תורה לזכות החולה, ואין בזה משום מפסיק ממשנתו. (כבוד התורה, עמוד מ', סעיף ב"ט)

ד) אין להכניס מכשיר טלפון סלולרי לביהמ"ד ובפרט לדבר בו באמצע הלימוד בדברים בטלים. (קובץ מבית לוי, ניסן תשנ"ח, גליון י"ב)

לע"נ הרה"ק

רבי אליעזר זאב מקרעטשניף הי"ד
ב"ר מאיר זיע"א
נלבי"ע כ"ז אייר תנצב"ה

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות דפוס פוסטר

דפוס אישי מקצועי

08-8422112 ההגנה 54 רחובות

P6422112@gmail.com